



**Όταν ο Γιαννιώ της ζητεί να μη γίνει ένσταση, στην πραγματικότητα απολαμβάνει το μεγαλείο του αθλητισμού. Διότι αυτό είναι αθλητισμός: να χάνεις ή να κερδίζεις από μία χεριά. Άλλωστε ο Γιαννιώ της έχει πει το ελιξίριο της δύναμης...**

**Η Ελληνική Ολυμπιακή Επιτροπή υπέβαλε ένσταση επί του αποτελέσματος στον κολυμβητικό μαραθώνιο των δέκα χιλιομέτρων. Ο αθλητής μας έχει τον ίδιο χρόνο με τον πρώτο, τον Ολλανδό. Μήπως η θεά νίκη έκανε τα γλυκά μάτια και στους δύο; Όσοι γνωρίζουν τα ολυμπιακά πράγματα ξέρουν πως σε αυτές τις περιπτώσεις κάνεις ένσταση τόσο για την τιμή των όπλων, όσο και για να δείξεις τα δόντια σου. Είσαι εκεί, δεν κάθεται στην κερκίδα.**

**Ο Σπύρος Γιαννιώ της δεν συμφώνησε με την πρωτοβουλία. Το είπε και στις δηλώσεις του. «Ο Ολλανδός νίκησε δίκαια, του βγήκε η χεριά». Ο αθλητισμός είναι γεμάτος με μύθους που υφάνθηκαν από απογοητεύσεις, χαμένες ευκαιρίες, μικρές ή μεγάλες τραγωδίες. Ένα χαμένο πέναλτι, ένα γύρισμα του ποδιού στη λάθος στιγμή, ένα λάθος, ένα δευτερόλεπτο, μία μπαλιά. Μία χεριά. Ο Γιαννιώ της θα μπορούσε να επενδύσει, έστω για λίγο, στον καημό του αδικημένου από την τύχη ή**

το photo finish. Στο «γαμώ το» που ενίοτε είναι πιο εμπορικό από το «μπράβο». Δεν το έκανε. Οχι μόνο από αξιοπρέπεια, αλλά, κυρίως, επειδή δεν το πίστευε. Το έβλεπες στη συγκίνηση του, στη λάμψη του προσώπου και των ματιών που ήταν μεγαλύτερη από εκείνη του μεταλλίου. Ο Γιαννιώτης ήταν ευτυχισμένος. Δεν άφησε ούτε μία φορά το χαμόγελο να σβήσει από το πρόσωπο του.

Δεν είναι μόνο fair play ή η βαθιά γνώση ότι δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από έναν bad loser και ότι η στάση που κρατάς στην ήττα δείχνει το πραγματικό μεγαλείο σου. Οχι, δεν είναι μόνο αυτά – που και αυτά θα αρκούσαν. Είναι κάτι ίσως ακόμα σπουδαιότερο. Όταν ο Γιαννιώτης ζητεί να μη γίνει ένσταση, στην πραγματικότητα απολαμβάνει το μεγαλείο του αθλητισμού. Διότι αυτό είναι αθλητισμός: να χάνεις ή να κερδίζεις από μία χεριά. Στο εκατοστό του δευτερολέπτου, μέχρι να πάρεις ανάσα ή να ανοιγοκλείσεις τα μάτια. Ναι, αυτό είναι αθλητισμός. Να είσαι τέταρτος στα 32 σου και να πηγαίνεις στα 36 για να πετύχεις το αδύνατο.

Δεν ξέρω ποια είναι πιο σημαντική στιγμή: ο τερματισμός του Γιαννιώτη ως τέταρτου στο Λονδίνο ή ως πρωτοδεύτερου στο Ρίο; Σίγουρα ο Γιαννιώτης θα θυμάται το Ρίο, αλλά δεν θα έφτανε εκεί αν δεν υπήρχε το Λονδίνο. Ήταν το Λονδίνο που τον προσδιόρισε ως υπεράνθρωπο και έθρεψε το πάθος του για άλλα τέσσερα χρόνια. Και στο Ρίο ο Γιαννιώτης έγινε κάτι παραπάνω από ολυμπιονίκης. Θύμιζε πως είναι καλύτερο να χάνεις αξιοπρεπώς από το να κυνηγάς το στεφάνι που η Νίκη δεν σου χάρισε. Και πάνω από όλα, μας δίδαξε πως το ελιξίριο της δύναμης, το μαγικό φίλτρο της ζωής, βρίσκεται στα δάκρυα μας.

Πάνος Παπαδόπουλος

Protagon.gr